

No hay traducción disponible

OPINIÓ

Asseure els independentistes a la banqueta. El 12 de febrer, dia de l'inici del judici a l'independentisme.

El 12 de febrer, dia de l'inici del judici a l'independentisme, **Pablo Casado** es va vantar al Congrés que gràcies al Partit Popular els independentistes estaven sent jutjats al Suprem, que, si no, els estaria jutjant el *Tribunal Superior de Catalunya*, compost per magistrats nomenats pels partits independentistes.

Les jutgesses i jutges del Tribunal Superior de Catalunya no són elegits pels partits independentistes. Els parlaments autonòmics proposen una terna per als respectius Tribunals Superiors entre juristes de reconegut prestigi. «Proposen» mai decideixen, perquè és el Consell General del Poder Judicial qui escull entre la terna proposada i, a més, nomena els dos terços

Judici i prejudici. Muralles llancívoles

Escrito por Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
Jueves, 28 de Febrero de 2019 12:15

restants.

Si Casado pensa això, en justa correspondència hauria d'haver suplicat que el cas del seu màster fantasma fos jutjat pel Tribunal Superior de Catalunya, o similar, atès que el Tribunal Suprem —que és qui va jutjar el seu cas— és nomenat pel CGPJ. I al seu torn el CGPJ és nomenat pel PSOE i sobretot pel PP, que fa anys i panys que hi té majoria. (Qui mal no fa, mal no pensa.)

Quan la sentència arribi a Estrasburg veurem què opina el *Tribunal Europeu de Drets Humans* d'aquesta exquisida separació de poders pregonada per Casado (i del wasap d'Ignacio Cosidó). També com jutja la defensa que l'advocada de l'Estat al judici,

Rosa María Seoane

, va fer de la secretària d'Estat,

[Irene Lozano](#)

. Seoane atribueix al fet que Lozano no parlava en la seva llengua materna (¡ai, les llengües maternes!) que considerés ja culpables les i els presumptes innocents.

De moment, el Suprem dies abans del judici va fer retirar el Crist de la sala del Suprem on se celebra. Una talla de **Fernando de Castro Martín**, un pres [republicà](#) que la va fer quan complia condemna.

Muralles «llançades» contra la policia

El pintoresc fiscal **Fidel Cadena** —d'expressius i esperem que no premonitoris nom i cognom— es va encarregar d'interrogar l'exconseller d'Interior,

Joaquim Forn

.

L'interrogatori va tenir moments trepidants. Per exemple, quan va batejar el president de la Generalitat com a «delegat de l'Estat»; o els cotxes «devastats» davant la conselleria d'Economia que van creixent i multiplicant-se i ja no són dos sinó set; o quan li va preguntar si la Crida havia instat la població a ocupar els col.legis electorals el 1-O. Petit detall, la Crida és un moviment creat a Waterloo per **Carles Puigdemont** força després de la celebració del referèndum. Soc pessimista: els importa un rave, fa l'efecte que pensen que tot és seu i poden

Judici i prejudici. Muralles llancívoles

Escrito por Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
Jueves, 28 de Febrero de 2019 12:15

fer i dir el que vulguin.

Segurament la intervenció de més envergadura i intenció va ser quan va parlar de murs que caminen, es mouen i es llancen (de cap?) contra la pacífica policia; és a dir, l'intent de continuar torturant i martiritzant la suposada violència perquè els quadri el relat.

«[...] el poder de los Mossos d'Esquadra, que se ponen completamente al lado de la rebelión; más la utilización de las murallas humanas que se lanzan contra las fuerzas y cuerpos de Seguridad del Estado que pretenden, en cumplimiento de las órdenes de los jueces, evitar el referéndum [...]»

Si **Donald Trump** s'assabenta de les prestacions d'uns murs tals, segur que els contracta.

L'ordre dels factors altera el producte

En una de les tertúlies radiofòniques considerades serioses de l'Estat espanyol, divendres 15 atribuïen els al·legats clarament polítics dels dos representants de la Fiscalia, **Javier Zaragoza** i el mateix Cadena, a la llarga defensa de si mateix que va fer

Oriol Junqueras

. Un cop més un petit detall: la patriòtica i abrandada intervenció de tots dos fiscals havia estat el dia abans de la declaració de Junqueras.

Cadena va insistir que defensava la «democràcia espanyola». Va perdre l'oportunitat d'or de no adjectivar-la, de no especificar-la; fent-ho, la va apartar de la democràcia rasa i neta. Hauria estat molt més creïble un «defensar la democràcia» i punt.

També veien en l'actitud de **Manuel Marchena** —exquisida, al seu entendre— una prova de la imparcialitat del tribunal. ¿Què esperaven, que escopís els acusats, que insultés les encausades? De moment, simple bona educació; el mínim que es pot exigir.

Llengües emocionals

Marchena, un president de tribunal que ha impedit de facto que s'usi una de les llengües de l'Estat, una llengua protegida per la Constitució, atès que ha desestimat la traducció simultània i proposat que, en tot cas, si n'hi hagués d'haver, fos consecutiva. Una decisió totalment improcedent i impracticable que, de facto, fa impossible que s'utilitzi el català.

Això sí, ho ha impedit argumentant que era a fi de bé, atès que la traducció simultània restringiria el principi de publicitat de la vista; perquè el judici arribés a més gent, ja que fora de la sala de plens on se celebra el judici la gent no el podria seguir. Vaja, que la culpa és que no hi ha prou auriculars.

Tot i això, ha afirmat —magnànim, potser algú dirà— que si, per raons de caràcter «emocional», alguna persona vol declarar en català, podrà fer-ho. (Em pregunto si la versió castellana d'aquest meu article deu ser menys emocional.)

Una altra oportunitat d'or perduda: hauria pogut argumentar que la podien usar no per cap mena de raó emocional sinó per una raó de pura racionalitat, perquè és la seva llengua (i fins i tot la fiscal Seoane sap que t'hi equivoques menys), per raons d'impecable lògica, perquè és el més normal del món, perquè és constitucional; perquè sí, perquè el cos els ho demana.

En justa contrapartida, Marchena al llarg del judici hauria de deixar de banda la seva llengua emocional i usar el català, l'anglès, el francès o qualsevol altra que no fos seva llengua materna. No sigui que per raons emocionals se li ennuvoli la vista, l'ennuegui la paraula o l'encegui la passió.